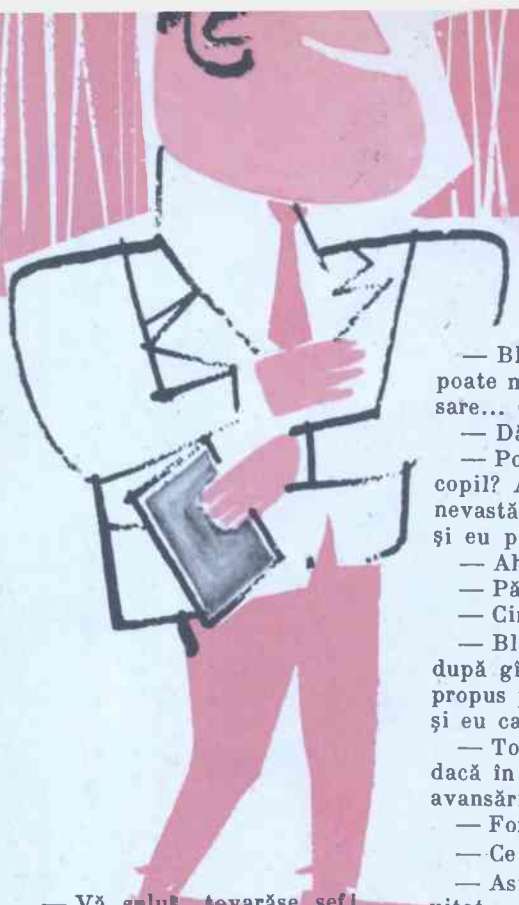

Unii tovarăși nu se preocupă de mica mecanizare.

- Ce zice de mica mecanizare?
- ...Că nu-i pe măsura lui!

TOVARĂȘUL CÎRTIȚĂ

— Vă salut, tovarășe șef!
— Bună ziua, tovarășe Cîrțiță! Ei, ce-i nou?
— Tovarășe șef... știți ... eu am venit ieri din concediu...
— Da, știu! Bine ai venit...
— Mersi! Bine v-am găsit...
— Ei...
— Aă... știți, am fost la mare... frumos la mare, nu?
— Da, splendid... Și?
— Mamaia... ce spuneți! Extraordinar!
— Da. Și eu am fost la Mamaia...
— Știu... Păi cînd ați plecat dv., am venit eu... Așa vin eu totdeauna... după dv. Cu toate că la slujbă nu sînt chiar după dv. Mai am pe alții înainte... Că nu m-ați propus pentru avansare... Dar poate mă propuneți.
— Să vedem, tovarășe Cîrțiță, să vedem... Pentru asta ai venit?
— Eu? A, nuu!... Știți, spuneam de Mamaia. Am locuit chiar în același hotel... Dumneavoastră ați plecat și eu am venit...
— Aha!...
— Da! Și să vedeți a naibii coincidență. Mi s-a dat aceeași cameră... 314!...
— Da, 314!... I-auzi, dom'le!
— Ca să vedeți!... Frumoasă cameră...
— Da, sigur!... Și?
— Dumneavoastră ați plecat...
— Și dumneata ai venit! Bravo! Bun!...
— Da, sigur, bravo... Dar eu să vedeți... acolo, într-o noptieră... am găsit o poză...
— Poză? Ce poză?
— Poză! Dv. în costum de baie pe plajă...
— Da? Oi fi uitat-o!...
— Dv. în costum de baie pe plajă și tot pe plajă, adică tot în poză, lângă dv.... încă o persoană... tot în costum de baie...
— Serios?

— Blondă!... Zău, tovarășe șef, poate mă propuneți pentru avansare... Că eu, vedeți...
— Dă-mi poza...
— Poza? Păi ce, mă credeți copil? Am rupt-o! O mai vedea nevastă-mea, sau o mai uitam și eu pe undeva... Se poate?
— Aha...
— Păi știți cum vă ținea?
— Cine?
— Blon... adică persoana! Pe după git! Zău, tovarășe șef, ați propus pe atîția pentru avansare și eu care...
— Tovarășe Cîrțiță, nu știu dacă în momentul de față se fac avansări... Așa că...
— Formidabil!
— Ce formidabil!
— Asta-i curată astenie! Am uitat complet!
— Ce-ai uitat?
— Nu mai țin minte precis dacă am rupt-o sau nu...
— Ce?
— Poza...! Stați să mă gîndesc... Și poate vă gîndiți și dv., tovarășe șef... Dar nu era urită...
— Cine?
— Persoana!... Ia să-mi amintesc eu... am rupt-o, n-am rupt-o... Poate mai găsiți, zău, tovarășe șef, un prilej să mă propuneți.
— Dacă se ivește prilejul...
— Am rupt-o!...
— Dar nu cred să se ivească chiar atît de repede... Abia s-au făcut avansările...

— Dar așa, în mod excepțional, pentru un element excepțional...
— Cine adică e un element excepțional??!
— ... Stați să-mi amintesc precis... Nul... Cred că am rupt altceva... Trebuie s-o mai am...
— Ce?
— Poza!...
— Dacă o ai, dă-o-ncoace!...
— Dar ce, parcă o am la mine? Dacă o am, o am acasă, pusă bine, să nu dea cineva de ea! Nu v-am spus că vă ținea pe după git?... Dumneavoastră sînteți însurat, după cite știu, nu?...
— Da!...
— Și aveți și copii?
— Da! Doi! Dar de ce?
— Și copiii!... În sfîrșit, să vă trăiască!... A naibii chestie... Și cum de-ați uitat-o, tovarășe șef?
— Ei, în grabă...
— Da, sigur, în grabă! E normal... Atunci cum rămîne, tovarășe șef?
— Cu ce?
— Cu propunerea de avansare... Zău, pentru dumneavoastră e o bagatelă... „Propun spre avansare pe tovarășul Cîrțiță pentru...” și așa mai departe ... Cu un mic efort... În fond oamenii se mai servesc între ei... Că și eu...
— Dumneata, ce?
— O clipă... o clipă... Nul! Precis n-am rupt-o!... Acuma sînt sigur...
— Atunci adă-mi-o!...

— Sigur că v-o aduc... Să vă dau ceva date?
— Ce date?
— Despre mine! Poate vă trebuie pentru adresa de propunere... Anul nașterii, cîmpul muncii... școala...
— Nu scriu nici o adresă.
— Și eu ce fac?
— Fă ce vrei...
— Tovarășe șef.. pe cuvînt... chiar așa... să fac ce vreau?... Zău... mă puneți într-o situație... Pe cînd așa... totul s-ar rezolva dacă...
— Ascultă, tovarășe Cîrțiță... Dă-te mai aproape...
— Da, vă rog...
— Ușa e bine închisă?
— Etanș! Ca la frigider!
— Dă-te mai aproape să-ți spun la ureche...
— Da, da...
— Auzi... Persoana...
— Blonda...
— Ssst!... Da, persoana, blonda... dar rămîne între noi...
— Tovarășe șef, eu...
— Ssst... Mai încet... Persoana, blonda...
— Care vă ține pe după git...
— Da... Eu în costum de baie și ea în costum de baie... Ești om de cuvînt?
— Tov...
— Ssst... Mai încet, tovarășe Cîrțiță...
— Ssst!
— Da! E nevastă-mea...
— Nevas... Nevas... Nevas...
— Da! Ieși afară!...

PLIMBĂREȚUL

Desen de AL. CLENCIU

— Văd că te plimbi! Dumneata n-ai nici o responsabilitate?
— Ba da! Sînt cu... „jurismul” în întreprindere!

Balada LUI Culai¹⁾

de M. PAVELESCU

În comuna Valea Rea
Oare cine se-mbăta
Cu răchie și trăsău
Fără să se simtă rău?
Cine e voinicul care
Soarbe treizeci de pahare
În viteza cea mai mare
Și-alte treizeci pe-ndelete,
Văicărindu-se de sete
După care se-ncrunta
Se-nroșea, se-nvinețea,
Și din gură suduia:

— Alelei, copii smintiți,
Nu vedeți că mă jigniți?
Pentru ce mă tot priviți,
Țopâiți și vă hliziți,
Fie ploaie, fie soare,
Cînd trec eu pe drumul mare
Cu trei sticle-n buzunare,
Fruntea basamacului?
Fir-ați voi ai dracului!

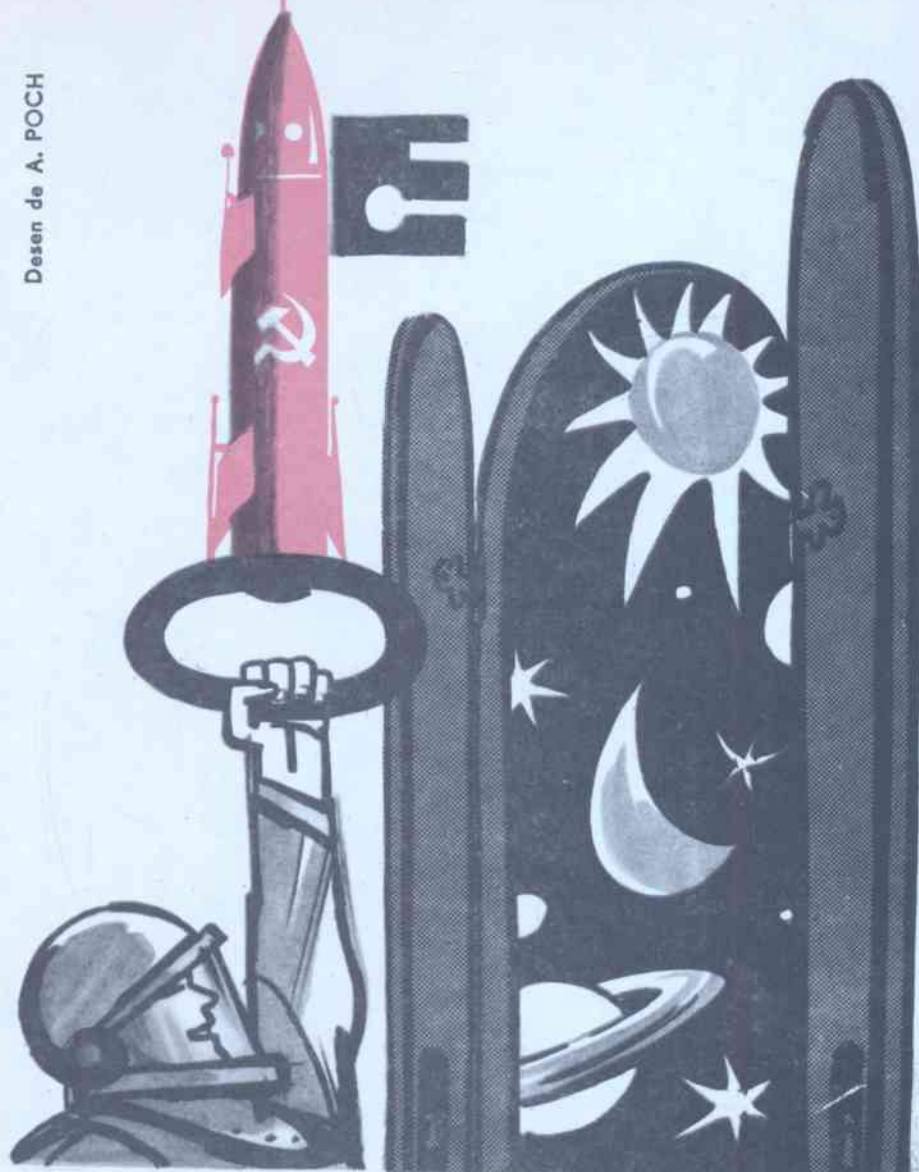
Este felcerul Culai,
Fioros ca Ogotai,
De țipă copiii „Vai!”
Iată-l, măre, cum venea
Ochii-n lături și-arunca
Și pe cine mi-l vedea?
Pe Ionel,
Prunc mititel,
Care se uita la el,
Pe Ionel care-i zicea:
— Nene, ce-i cu dumneata?
Ce te-apasă? Ce te doare?
De te clatini pe picioare
Ca iarba pămîntului,
In bătaia vîntului?

Bine vorba nu sfirșea,
Felcerul se-nfură
Pe copil mi-l inhăța,
Patru pumni în cap îi da:
— Alelei, copil mucos,
Na, să nu fii curios,
Căci cu întrebările
Mi-ai închis cărările,
Foaie verde, trei urzici
Și-am să-ntîrziu la servicii.
Și cum Ionel țipa,
Iute maică-sa venea
Dar Culai nu se lăsa...
A bătut-o și pe ea,
Dîndu-i unde apuca
După care-i spuse-așa:
— Acum hai la dispensar!
Eu vă stric, eu vă repar!

Foaie verde de secară
Da' pe el cine-l repară?
Cine-l scoală din beție
Ca tăind în carne vie
(Fără de anestezie)
Să-i dea răul tot afară
Care-l face de ocară:
Patima molanului,
Firea huliganului,
Lenea chiulangiuilor,
Gustul pandaliilor...
Ducă-se pustiilor!

¹⁾ Felcerul Nicolae Aniței din comuna Valea Rea, raionul Vaslui.

Desen de A. POCH

C H E I A

CRONICĂ RIMATĂ

ZILE VESELE DE TOAMNĂ

de ȘTEFAN TITA

Cînd fagurii de soare cu dulcea lor lumină
Aștern ușor pe frunze o palidă patină,
Atunci începe toamna cu zile pîrguite
Ca poamele-n livadă, frumoase, aurite...
Cîndva, desigur, toamna părea o doamnă sumbră
Cu trup firav și rece, cu ochii de penumbă,
Înfășurată-adeșea în șaluri lungi de ploaie
Ea rătăcea cu vîntul ce crengile despoaie...
Atunci „Balada toamnei” avea accente grave
Cu „răscoliri tardive” și „hohotiri bolnave”...
În albele batiste, tușind prelung poezii
Puneau petale roșii din roza tinereții...
Dar vremea-aceasta tristă de mult e-a amintirii.
Azi toamna ne apare ca un triumf al firii!
O, ce frumoasă-i toamna, cînd fierbe-n putini mustul
Și cînd la crama vremii îi sorbi în pace gustul!
O, ce frumoasă-i toamna cînd roadele de aur
Se-nșiră pretutindeni, îmbelșugat tezaur,
Și cînd un om, ca mine, culege sus din stele
Ca dintr-un pom de vise, bogate roade, grele...
O, ce frumoasă-i toamna cînd undeva, în suflet,
A tresărit iubirea cu viguros răsuflet.
Căci anii pîrguirii, ca vinul vechi din butii, —
Îți dăruie adesea chiar sprinteneala ciutii...
Desigur, sint și zile cu negura ruginii,
Dar fără ele poate n-am ști prețul luminii...
Cîntați, prieteni, toamna cu inimă senină!
O, ce frumoasă-i seara cînd ziua țî-a fost plină!

Spectacole

TEATRU LA TELEVIZIUNE

- Stai! Pe vremea aia nu exista ceas!
- Dar ce, televiziune exista?

La unele spectacole,
cind rolul n-a fost bine
invăţat, replicile se dau
cu aproximaţie...

HALEBARDIERUL: — M-ai sunet, măria-ta?

După mai multe spectacole,
recuzitaşi de-
corul încep să sufere din pricina uzării.

— Da, aici hotel „Imperial”!

Paul avea nişte părinţi buni ca plinea caldă. Şi cînd era student la facultate îi trimiteau în fiecare săptămînă pacheţele cu dulciuri. După expedierea pacheţelilor, mama îi trimitea îngrijorată cite o telegramă de felul acesta:

„Ai grijă. Prăjituri uscăţele. Măseaua minte cariată. Mănîncă cealaltă parte. Burta doare. Bicarbonat. Mama.”

Iarna îi trimiteau pachete cu îmbrăcăminte călduroasă urmate de alte telegrame:

„Expediat fular-şoşoni. Încalţă şoşonul drept — piciorul drept — şoşonul stîng — piciorul stîng. Invers dificultăţi. Ciorapi lungi. Ne-ai scris rupt nasturele haina gri. Trimite haina prin poştă — coase mama. Nu lăsa coase străină. Periculos. Mama şi Tata”

Vara, Paul a plecat la munte. Ajuns aici a trimis o telegramă părinţilor:

„Pot urca muntele? Pe munte oi-berbec-coarne. Ce fac? Aştept indicaţii şi bani. Eventual numai ultima. Paul”.

Iar părinţii i-au răspuns imediat:

„Nu înţelegem. Bani pentru ce? Pentru tăiat coarne? Nu urca muntele! Berbecul cel mai perfid animal sălbatic. Nu primeşte bani! Seara nu ieşi vilă. Răcoare. Periculos. Posibil amigdalită, gura, reumatism, nevralgie, lumbago, pneumonie (dublă) etc. Ziua în schimb stai casă. Soare bate cap. Insolăţie, meningită, migrenă etc.

Nu citi mult — astenie. Nu mîncă mult — enterită — constipaţie. Nu bea apă — microbi. Mama şi Tata”

La facultate se simţea singur şi trist, un neînţeles. Îi lipseau părinţii. Îi venea atît de greu fără ei. Era trist, nespus de trist, melancolic.

După ce colegii lui de cameră de la cămin plecau la cursuri, el, cu sufletul bolnav, deznădăjduit, se întorcea pe cealaltă parte şi se gîndea, se gîndea, pentru că atîta îi rămăsese pe lume, numai gîndurile. Se întrebă îndurerat de ce... nu-i trimisese încă mama banii.

Se gîndea mereu şi construia în mintea lui edificii de gînduri

atît de complicate şi de grele încît nu le mai putea suporta şi atunci cu lacrimi în ochi se întorcea pe cealaltă parte.

Dar cel mai mult îi place să stea cu faţa în sus şi să privească plafonul, să numere toate crăpăturile din tencuială sau să privească pe fereastră.

Înima i se strînge cînd zăreşte ramurile negre, desfrunzite, ale salcîmului care se zbat bătute de vînt. „Parcă îmi cer ajutor — gîndeşte Paul. Şi ele sînt singure ca mine! Cum bat în geam! Parcă îmi cer să le deschid, să le primesc înăuntru.” Dar Paul nu poate să le deschidă deoarece pentru asta ar trebui să coboare din pat. Şi îi e lene. Dacă ar fi mama, ar avea cine să deschidă...

Deodată tresare. Cît e ceasul? E aproape 12 şi jumătate. Sare din pat direct la cantină. A venit primul. Cantina e pustie. Se ceartă cu ospătarele. „De ce nu-i încă gata masa?”

Holul facultăţii e trist şi pustiu. E singur. Iar singur. Priveşte absent avizele, programele.

„Ce-o fi avînd acum grupa mea? se întrebă el puţin amuzat. Ce e azi? Miercuri? Joi? Se uită pe program: Seminar la „teoria literaturii” cu asistentul Popescu. Se căzneşte să-şi amintească trăsăturile asistentului Popescu. De cînd nu l-a mai văzut? E mult de atunci... o veşnicie.

Holul e pustiu şi el e atît de singur.

Trimite iar o telegramă:

„Trist. Dureri de cap. Ameninţat la examene. Singur. Foarte singur. Dor de voi şi de bani. Paul”

P. conf. H. SALEM

MULŢUMIRE

Lui M. S.

Intii a încercat să scrie
Ca tot românul, poezie,
Dar din condeiul lui bontit
Măcar o strofă n-a ieşit.

Şi vezi că mulţumit el tot e:
Azi viră prin gazete „NOTE”
În care, după cîte ştiu,
Înjură p-ăia care scriul

STELIAN FILIP

DE VORBĂ CU ACADEMICIANUL

ZAHARIA
STANCU

DESPRE SATIRĂ, UMOR ȘI CĂRȚILE SALE

Desen de I. ROS

— Ați împlinit, tovarășe Zaharia Stancu, la 5 octombrie, mândra vîrstă de 60 de ani.

— E o... mîndrie care nu mă caracterizează. Sînt mai modest: preferam să împlinesc doar 20—30.

— Și fiindcă vorbim despre ani. Ați făcut parte, acum 13 ani (în 1949), din prima echipă redacțională a revistei „Urzica“, pe cînd satira și umorul nostru de tip nou făceau primii pași. Și... nu se făceau ușor.

— Totdeauna e greu de făcut satiră și umor.

— ...și „Urzica“ nu uită. Actuala ei echipă redacțională vă revendică.

— Sînteți, va să zică... re-vindicativi!

— Apropo de acest joc de cuvinte. După unii critici de la ziare și reviste, jocurile de cuvinte n-ar ține de umor. Ați putea da o... definiție a satirei și umorului?

— Da. Una... în glumă. Umor e atunci cînd se rîde. Cînd nu se rîde e... satiră.

— Și apropo de glumă, vă întreb acum ceva serios. Doi dintre colegii dumneavoastră academicieni, poetul Victor Eftimiu și lingvistul Iorgu Iordan, au purtat recent o polemică, în „Gazeta literară“, pe tema „Magia cuvintelor“. Față de părerea contrară, ale dinșilor, părerea dumneavoastră, în materie, care e?

— Eu, în cuvinte, cred. În magie, nu. Magia o fac vrăjii și nu-i pot controla dacă o fac bine sau nu. Cuvintele le face poporul — și le face bine. În această părere mă potrivesc cu ambii combatanți.

— Iar, față de... cuvintele pe care le face poporul, rolul Academiei care e?

— Să „legifereze“ folosirea creatoare a cuvintelor, a limbii, a limbii române... ca să aibă unii scriitori ce legi să... calce.

— Exemple?

— Exemplele să le dați voi, în „Urzica“, fiindcă sînteți „de satiră și umor“. Eu, la ora asta, sînt poet liric.

— Așa e: v-a ieșit de sub tipar zilele acestea o culegere antologică de versuri, în colecția „Cele mai frumoase poezii“. Vă fac o mărturisire: eram curios să văd dacă în această antologie se află și acea mică poezie, de numai opt versuri, care îmi place mie de... 35 de ani: poezia „Fugă“ din primul dumneavoastră volum, „Poeme simple“ apărut în 1927:

*Asvîrli în colț ghiozdanul supărată
Că azi ai căpătat o notă rea.*

*Lepezi rochița ta numerotată
Și'mbraci o ie proaspătă, de nea,
Îmi faci un semn, ne furișăm desculți
Spre cîmpul plin de mure și de rugi
De sprinten firii de greeri mulți
Și iepuri ce-ți arată cum să fugi.*

— Se află în antologie.

— Am văzut. Îmi pare bine.

— Din 1927 pînă azi, poezia mea, fie de dragoste, fie socială, a mai evoluat...

— Desigur... Dar, „la ora asta“, sînteți și romancier: v-a apărut recent și cartea

„Jocul cu moartea“. Am citit-o. Nu vă supărați: nu-mi place cum ați scris-o!

Zaharia Stancu devine mai atent. Așteaptă să fie ajutat cu o critică tovarășească.

— Nu-mi place cum ați scris-o. E o carte captivantă, care se citește ca un roman de aventuri, e o povestire puternică, tulburătoare, la sfîrșitul căreia îți pare însă rău că se termină prea repede. Nu-mi place c-ați scris-o prea scurtă.

Zîmbește, amuzat de „critica“ mea pozitivă, disimulată glumeț.

Continui, serios:

— „Jocul cu moartea“ e o carte cercuitoare, pe care dacă ai luat-o în mînă nu mai poți s-o lași.

Dar Zaharia Stancu nu mai pare atent la ce spun.

Contemplant chipul scriitorului care, în fața mea, la masa de scris, zîmbește acum altfel: dus pe gînduri și parcă nițel amar. La ce s-o fi gîndind? Poate la cei... 60 de ani pe care venii să i-i zgîndăr. Privirile îmi alunecă pe rafturile din preajmă, în care sînt rînduite cele vreo 30 de cărți ale sale, publicate din 1927 pînă azi, și alte zeci de volume și publicații în care e tradus în vreo 30 de limbi.

Din cite cărți a publicat, cele mai multe le-a scris după Eliberare.

Pe lîngă munca de ziarist (prezent zi de zi în actualitate), pe lîngă activitatea obștească, pe lîngă demnități de răspundere (de două ori președinte al scriitorilor, director de teatru național, deputat, academician) cînd a mai putut scrie și atîtea cărți?...

— Ce tot notezi acolo?

— Am terminat. Să vă mai întreb ceva. Știu că ați fost în vacanță, pe litoral. Ați petrecut bine?

— Am stat tot timpul în casă.

— Înțeleg: v-ați odihnit.

— Da... Am revizuit și pregătit pentru tipar un roman de multe sute de pagini, pe care l-am sortit editurii de aniversarea mea și care se cheamă „Tinerețea lui Darie“.

Tot în vacanță am lucrat la un nou roman: „Filimona“...

— Tot de... multe sute de pagini?

Zaharia Stancu rîde:

— Aproape. În acesta, care nu face parte din ciclul „Descult“ și a cărui acțiune se petrece între 1958 și 1962, încerc să prezint cititorilor procesul colectivizării satelor...

— Mă scuzați: dacă într-o scurtă perioadă de vacanță lucrați la două romane de sute de pagini, cite... mii de pagini scrieți într-o... scurtă perioadă de... lucru?

Zaharia Stancu rîde iar. Apoi, ca și cum s-ar scuza:

— Am și lungi perioade de lucru, care sînt adevărate... vacanțe în munca mea de scriitor, deoarece mai am și alte obligații: la Academie, la Teatrul Național, cite o călătorie în străinătate pentru documentare în vederea viitoarelor cărți... (Pauză)

Altceva?

— Aș mai avea de întrebare ceva, dar mă jenez. Întreb poate o... naivitate.

Nu mă pot, totuși, abține. E lucru știut că eroul principal, Darie, din majoritatea cărților dumneavoastră, sînteți... dumneavoastră. Iar în multe episoade, Darie, la felurite vîrste, poartă în permanență la el... un... cuțit. Cu care, e drept, chiar cînd lovește el primul, o face numai ca să se apere de un dușman. Totuși e fapt: poartă și minuește cuțit. Acum întreb... naivitatea. Azi, în 1962, Darie, în vîrstă de 60 de ani și academician, în sfîrșit: dumneavoastră! aveți acum la dumneavoastră... un... cuțit?

Zaharia Stancu izbucnește într-un formidabil hohot de ris. Apoi, pe un ton foarte serios:

— Da.

Și cu cel mai natural gest din lume, scoate din sertarul biroului... un... cuțit! apoi mi-l întinde în tăcere sub nas. Îl privește bine. Nu e un inofensiv „coupe-papier“. Nici vreo inocentă „ceachie“. E un splendid stilet, gravat și cizelat minunat, cu tăișul mai ascuțit decît al briciului, o capodoperă de armă-juvaer. Pe mîner citec: „Leonid fecit, 1923“.

— Cine e Leonid?

— Bunul meu prieten, marele scriitor sovietic Leonid Leonov. Este, în orele libere, un pasionat fărur de asemenea bijuterii, un emul al lui Benvenuto Cellini.

Acest cuțit l-a făcut dintr-un vechi iatagan turcesc. Cînd am fost ultima oară în Uniunea Sovietică, mi-a spus că e lucrul de preț la care ține cel mai mult și... mi l-a dăruit. De atunci, îl țin în permanență în sertarul mesei mele de lucru.

— Și... l-ați folosit... pînă acum?...

— Încă nu, dar s-ar putea, știu și eu...

— Vă gîndiți la niscaiva... critici literari?

— Poate!... Pînă una alta, mă apăr cu el de... reporterii care, vizitîndu-mă pentru un interviu de zece minute, se întind la taifas trei ceasuri... Mai bei o cafea?

— Scuzați, regret, sînt foarte grăbit.

Voisem să-i solicit tovarășului Zaharia Stancu, care e și director al Teatrului Național din București, o „invitație“ la noua premieră a teatrului, — dar „orele fiind înaintate“ și... iataganul pe masă, am renunțat.

Și grozav aș mai fi băut încă o cafeal

Dezmințire

În cabinetul directorului, scrumierele erau înecate în mucuri, ceea ce dovedește că ședința începuse de mult. Toți vorbeau de-a valma, ceea ce dovedește că pînă în acel moment încă nu se rezolvase nimic. Directorul avea în față ultimul număr al revistei de satiră și umor, însemnat cu sublinieri și încercuiri, ceea ce dovedește că se puneau unele probleme de critică și autocritică.

Se făcu liniște, ceea ce dovedește că directorul se hotărîse să ia cuvîntul.

— Tovarăși — rosti el solemn și grav — analiza adîncă a acestui material publicat împotriva noastră arată că sîntem victimele unei uneltiri care și-a pus ca scop să păteze numele și renumele fabricii noastre. Tot ce stă scris aici nu corespunde realității. Eu, ca director și victimă principală, propun să scriem imediat o dezmințire categorică pe care s-o trimitem redacției acestei reviste...

Drept care, redacția revistei a primit, chiar a doua zi, următoarea scrisoare:

DEZMINȚIRE

Către redacția revistei de satiră și umor (original).

Către toate redacțiile ziarelor și revistelor centrale și regionale (copii)

Tovarășe redactor șef.

Sîntem de acord că presa are un important rol în legătură cu construcția socialismului în țara noastră prin faptul că ne ajută să ne descoperim lipsurile și slăbiciunile noastre. Un rol deosebit îl are pe această linie revista de satiră și umor. Iată de ce am fost uimiți citind în paginile ei un articol, semnat de un oarecare Ivanov și de un alt oarecare Stoianov, despre lipsurile întreprinderii noastre. Cu regret, trebuie să arătăm că acest articol, în loc să ne ajute în muncă, a avut un

efect diametral opus. El lovește în autoritatea conducerii fabricii și mai cu seamă în autoritatea directorului nostru.

Conducerea fabricii noastre, împreună cu reprezentantul sindicatului, cu reprezentantul Casei de ajutor reciproc, cu cel al Crucii Roșii și al colectivului sportiv, a convocat o ședință care a dezbătut cu toată înțelegerea articolul dumneavoastră defăimător despre care s-a stabilit că nu corespunde cu nimic adevărului. De aceea, cerem insistent ca prezenta dezmințire să apară exact în aceeași pagină și aceeași coloană, cu aceeași literă, aceeași culoare de cerneală și aceeași calitate de hirtie, așa cum a fost publicat articolul calomnios.

Și, pentru a fi cît mai obiectivi, vom expune mai jos, pe puncte, ceea ce este just și ce nu este just în articolul total plin de neadevăruri.

1. — Este adevărat că în majoritatea atelierelor noastre ventilatoarele nu funcționează. Dar oare iresponsabilii autori Ivanov și Stoianov, care au fost la fața locului, n-au văzut planul de pe masa directorului, prin care acesta își lua angajamentul să pornească acele ventilatoare pînă în anul 1966? Sau poate autorii au crezut că ne dau gata alergînd după senzațional??

2. — Este adevărat că baia nu funcționează, că dușurile lipsesc, că nu există apă caldă, etc. Dar știe cineva de acolo, de la redacția dumneavoastră, că orice muncitor din fabrica noastră are oricînd la dispoziție baia municipală din oraș, de care poate beneficia oricînd și oricît? Vă rugăm de asemenea să ne răspundeți în termen de 24 ore de ce autorii au trecut sub tăcere faptul că din fondul directorului a fost alocată încă mai de mult suma de 24 leva în scopul procurării de prosoape pentru baie?

3. — Este adevărat că într-o vreme

Desen de PINDAREV (din „Știrșel”)

Noi „metode de servire” la locul de muncă

cantina noastră a stat închisă. Dar apreciem că acești Ivanov și Stoianov, după ce au plecat de aici, intenționat n-au mai venit pe la noi, pentru că altfel ar fi aflat că după plecarea lor cantina s-a deschis și acum funcționează normal, contrar criticilor calomnioase.

4. — Este interesant de știut de unde au scos Ivanov și complicii lui, faptul că fabrica și-ar fi îndeplinit planul trimestrial numai cu 86%? Oare acești, hai să le zicem ziariști, n-au aflat că planul ultimelor 10 zile din trimestru s-a îndeplinit cu 100,2%?

Și, în sfîrșit punctul cinci și ultimul. Atribuiți directorului nostru niște caracteristici pe care nu le are. De exemplu, scrie în articol că directorul are mustăți și o aluniță pe obrazul stîng. Este evident că acest mod de a prezenta un director nu poate decît să-i submineze autoritatea. De altfel este bine cunoscut faptul că directorul nostru a făcut un pariu pe un butoi de bere că-și va rade mustața și pierzînd pariul nici această critică (cum că ar avea mustață) nu rămîne în picioare, fiind iarăși calomnioasă. Cît privește alunița, este inutil să mai vorbim despre ea, pentru că fiind atît de mică, nici nu se prea vede.

Avînd în vedere cele de mai sus, vă rugăm să urgențați la maximum publicarea dezmințirii. În caz contrar, bineînțeles că ne vom adresa tuturor forurilor care ne sînt și vă sînt superioare.

Semnează:

Director: POPSIBEV

Președintele comitetului sindical
ST. HADJIMANCEV

Delegatul Crucii Roșii,
MAGDA POPSIBEVA

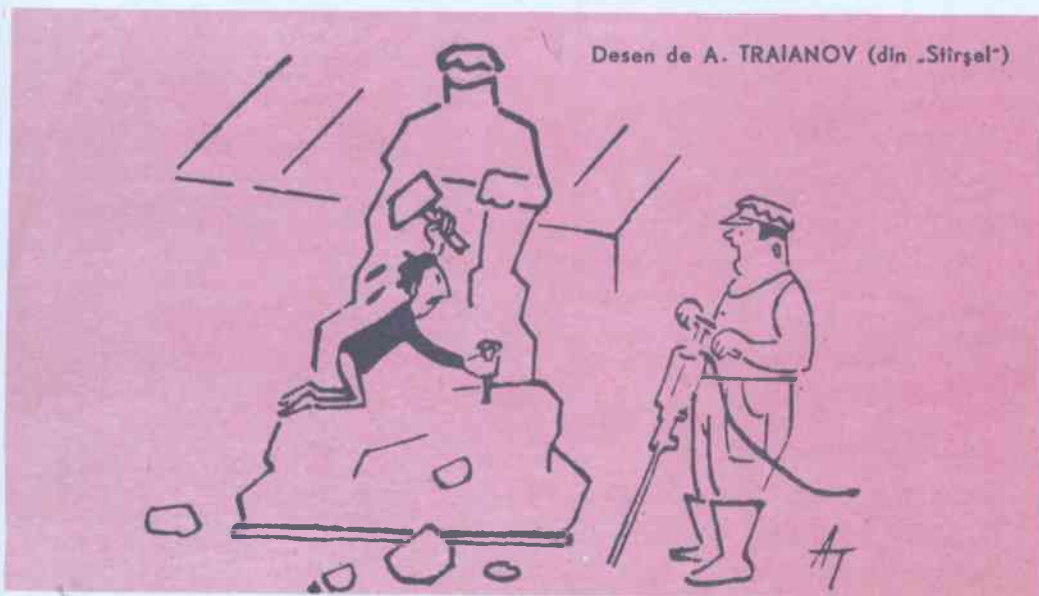
Delegatul C.A.R. IVAN
HADJIMANCEV

Delegatul asociației sportive
STOIAN POPSIBEV

Trad. de VICTOR PIJIGOI

Din Volumul

„O întîmplare încurcată”

Desen de A. TRAIANOV (din „Știrșel”)

CITEȘTEVA DESPRE TIMPUL LIBER

— Decît să stai așa, ia mai bine și citește o carte!
— Nu, că sînt în concediu!

— Noi, cu Lenușa mergem la un spectacol.
— Bine de voi, că aveți timp liber!

— Nu, dragă, acum timpul liber ni-l petrecem acasă; Costică și-a luat motocicletă...

Unii posesori de motociclete consacră timpul liber demontării și montării vehiculului, fără să existe o necesitate reală.

Desene de V. CRIVĂȚ

NE-AM CĂSĂTORIT

— Ține cu voi!
— Ba cu voi ține!
— Stric logodna, Mihai!
— Stric-o, Smărăndițo, stric-o!
Dacă tu îți mai mult la viței și la vaci...

Stau în grajd în dreptul ferestrei și aud cum se ciondănesc afară.

Șefa de echipă nu se lasă:
— Păi bine, Mihai, crezi tu că o fată cu 120 de vaci și cu scaun la cap, poate lua un om neînțeleghător ca tine?

— Lasă, Smărăndițo, c-am mai văzut eu fete ca tine, care se îndrăgostesc în fiecare zi, se mai și logodesc cu cîte unul ca mine, slab de inger, dar de măritat, nici vorbă!

— Să-ți fie rușine, dacă asta și-a trecut prin cap...

— Aha, va să zică tot eu sînt de vină?

— La urma urmei, nici nu-mi trebuie un bărbat care habar n-are de producția de lapte.

— Stai, oprește-te! Adică matala ai vrea ca eu, gogeamite brigadierul, să cedez o parte din porumb de dragul Bălțatei sau Antigonei, să aibă ele siloz, nu ?!

— Te rog, Mihai! Dacă tu crezi că o faci de dragul lor nu mai avem ce vorbi.

— Mă rog, vrei să spui că tu consumi silozul? Să lăsăm gluma, Smărăndițo, că de fapt nu tu strici. Inginera asta tînără e de vină. Ea a fost cu ideea.

— Ba mie mi-a stricat, nu ție. Că anul trecut, cînd nu era ea, tot porumbul întîrziat a mers la siloz.

Ca să le curm discuția, ies din grajd și mă îndrept spre ei:

— Sînteți supărați pe mine? îi întreb.

Se uită unul la altul și răspund deodată.

— Nuuu...

Duminică dimineață mă pomenesc cu Mihai bătînd în poartă:

— Tovarășă ingineră, e o zi de toamnă grozavă, nu vrei să mergeți la meci?

— Merg, de ce nu!

— Pornim. După meci Mihai vine la mine:

— Tovarășă ingineră, eu și cu tinerii din brigada mea am organizat o gustare, aici, în pădure. Vă rugăm să nu ne refuzați.

— Cu plăcere, îi răspund.

Mă pomenesc și cu Smărăndița, șefa de echipă:

— Eu și cu fetele din echipa de mulgătoare am organizat o gustărică...

— Cu plăcere. Numai că o să trebuiască să mergem împreună cu brigada de cîmp, că și ei au organizat.

Ajungem și ne așezăm pe iarbă. În stînga îl am pe Mihai iar în dreapta pe Smărăndița. Se fac glume, se rîde, se cîntă la acordeon, se dansează. Plecă la joc și Smărăndița. Mihai se aplecă spre mine:

— Ce toamnă frumoasă, tovarășă ingineră! Îi priește porumbului, așa că n-o să mai fie nevoie de... știți dumneavoastră.

Smărăndița se întoarce de la joc și-i aruncă o privire ucigătoare lui Mihai. Se duse acum flăcăul.

— Ce toamnă minunată! Incepe ea. Pînă ajunge porumbul în stadiul de lapte-țeară putem săpa în voie gropile pentru însilozare.

Mihai vine de la joc și se așează tăcut. Zice:

— Dacă „aș avea putere, aș obliga pe toți brigadierii ca mine să se însoare cu fete ca Smărăndița.

— Vezi că poți să fii și draguț cînd vrei? se luminează fata.

— Ba de loc! Sînt aspru cu cine nu deschide ochii.

Intervin împăciuitor:

— Vai de mine! Sînteți doar

logodiți de atîta timp, cum vă purtați așa?

— Doar de trei luni, tovarășă ingineră.

— Ba de șase, Mihai. Și asta ai uitat-o.

— Păi, trei luni am stat supărați.

— Dacă ești rău, or să mai treacă trei. Mă plimb cu nepotul meu.

— Ai un nepot? întreb eu.

— Da, are un nepoțel de 25 de ani, băiatul soră-si, răspunde Mihai. Se plimbă cu el și prietenii lui.

Nu știu cum să-i mai impac. Intervin din nou:

— Nu vă mai certați! O să aibă și vitele furaj îndeajuns și nici porumbul n-o să-l irosim.

După un timp în raion s-a dus vestea că gospodăria noastră se numără printre cele care au dat cea mai mare rentabilitate. Președintele a cerut cîte un raport tuturor brigadierilor și șefilor de echipă.

Prezintă rapoarte și Smărăndița, și Mihai. Președintele îl citește pe al ei:

— „A fost posibil pentru că noi am însilozat numai porumbul care nu era apt să ajungă la maturitate. Restul silozului l-am completat cu ierburi, cu foi de sfeclă, cu dovleci, asigurînd totuși cantități mari de furaje etc.“

Citește apoi din raportul lui:

— „Porumbul care n-ar fi dat rezultate, intrucît nu s-ar fi copt, l-am însilozat, obținînd astfel o mai mare rentabilitate etc.“

Președintele le înapoiază rapoartele zîmbind:

— Treaba asta a făcut-o ingineră. Aportul vostru vreau să-l cunosc. Voi ce-ați făcut?

Tinerii privesc spre mine încurcați. Eu le arăt inelarul.

— Noi ne-am căsătorit! răspund ei într-un glas.

VASILE FULGEANU

Flașnetarul

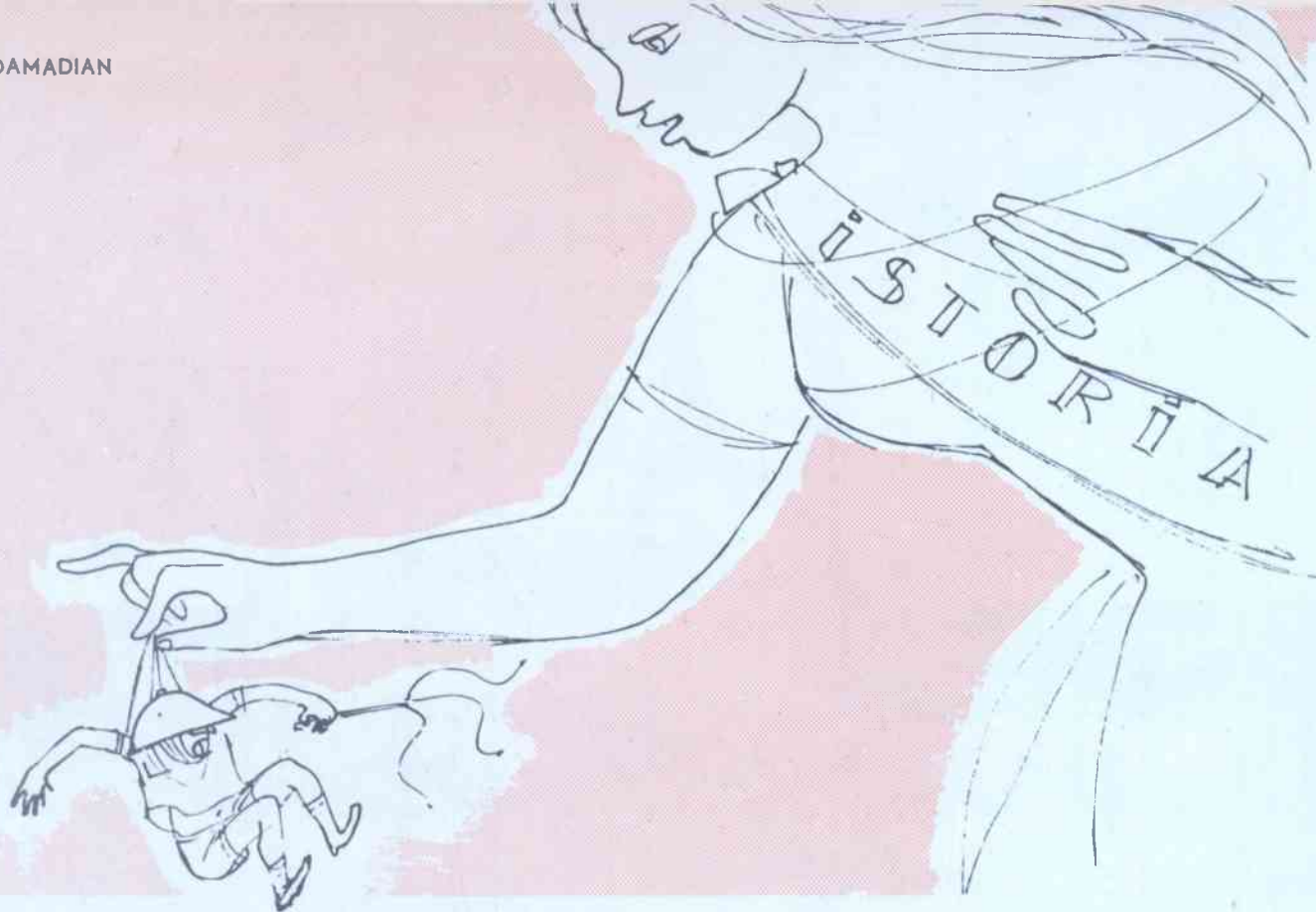
*Pe valsul învîrțit de-un flașnetar
Un papagal trăgea dintr-o cutie
Planete puse pe categorii
De domn, de fată și de militar...*

*Compozitorul X în mod fugar
Pe patru teme diferite scrie
De trei ori cam aceeași melodie
Și-a patra o compune similar...*

*Marș tineresc, cuplet satiric, slow
Ies toate trase ca la indigo,
Nu-și schimbă nici substanță nici tipar...*

*Comunicînd mesaje de planetă
Aceeași melodie se repetă
Cînd e compozitorul flașnetar.*

C. OTTESCU

ISTORIA către COLONIALISM: – Viitorul tău? aparține trecutului...

ÎNTR-O VILĂ DIN TAIWAN

„Încurajată și sprijinită de imperialiștii americani, banda ciankaiștă se pregătește să debarce pe coastele R.P. Chineze...”
(Ziarele)

...Stă pe gânduri „mister” Cian și rostește, sacadat, cu privirea în pământ (ca un mandarin plouat): „Cine-am fost și cine sint!”
Se ridică, ia ochianul și admiră oceanul cu albastrele lui ape:

— Cit e China de aproape!...
Tace brusc... apoi, suspină:
— Mult mi-e dor de Marea Chină și de tot ce are ea!...

Se așază pe sofa și cu gândul la Pekin soarbe un pahar de gin, își mai toarnă unul și, meditează Cian Kai-și:
— Trece vremea fără rost!...
Unde sint și unde-am fost!...
Nu mai e de suportat!
...Și deodată, cu turbat, se repede la birou, pune mina pe stilou și total transfigurat pe o coală de hirtie scrie... șterge... iarăși scrie...

Intr-un ceas a terminat și din ochi îi radiază o supremă bucurie:
Ține-n mină (cu emfază și cu proaspătă mindrie) uh... „proiect de debarcare” (bun de pus în aplicare)
— „Trec pe-aci... o iau la vale... dau vreo două-trei tircoale...tatonez, cu-ndeminare... și-ntr-o noapte oarecare, dau năvală... Să te ții!... Unul doar e Cian Kai-și!...
.....

Iese luna... În birou, vine parcă un ecou din adincuri de cavou:
„Mister” Cian s-a tot luptat și-acum... sforăie sub pat...

MIRCEA CODRESCU

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Urmașul lui Hitler

Ar fi fost imposibil ca în țara unde Al. Capone are o mie de urmași să n-aibă și Hitler măcar cițiva. Are. Ei au alcătuit o echipă care se intitulează partidul nazist american și au ales conducător pe un oarecare G.L. Rockwell, ceea ce în limba engleză înseamnă „roade bine”. Deocamdată, Herr Rockwell nu numai că roade bine, dar și mănincă bine, benche-tuiește bine, trăiește bine, din niște bani despre care nimeni nu trebuie să întrebe de unde vin. Iar dacă întreabă cineva, vezi, s-ar putea să albă de-a face cu poliția, care, din ce roade Rockwell, are și ea un os... de ros.

Ce este Hulley-Cully?

Hulley-Cully este noul dans, supranumit proparul rock-and-roll-ului și al twist-ului, care pînă acuma au distrus nenumărate podiumuri și ringuri de dans. Hulley-Cully nu va distruge nici un podium și nici un ring. Va distruge numai... piscine. Noul dans evoluează în bazine cu apă pînă la genunchi, dansatorii venind pregătiți de acasă cu pantofi, ciorapi și pantaloni de schimb. Reclama susține că jocul este nimerit la malul mării, în lacuri, bălți, sau terenuri mlăștinoase. Nu ne îndoim că-i nimerit acolo, dar mai nimerit decît la balamuc tot nu-i nicăieri.

„Vrem luptă tam-nesam?”

În orașelul Dudley un grup de albi înarmați pînă-n dinți au încercuit într-o dimineață pe locuitorii negri, neînarmați pînă-n dinți. „Ce vreți, oameni buni?” a venit întrebarea. „Vrem luptă dreaptă!” Și lupta dreaptă a început pe loc. La început, dădeau albi înarmați și primeau negrii neînarmați. Pe urmă dimpotrivă, primeau negrii neînarmați și dădeau albi înarmați. Și a durat așa pînă a sosit poliția. Apoi situația s-a schimbat. Cînd a sosit poliția, negrii nu mai primeau. Negrii cădeau. Cu mici pauze, lupta a durat o săptămînă, după care albi au plecat acasă, deoarece nu mai aveau chef de luptă, iar poliștii au plecat la sediu, deoarece nu mai aveau motiv legal să-i bată pe negri dacă nu puteau spune că-i apără de albi.

Hipodentiștii

Dentiștii care n-o scot la cap cu clienții

săraci pot să se descurce destul de bine cu caii bogați. Astfel un dentist din Dublin a reușit să convingă pe proprietarul calului de curse „Pioneer” să-i pună alergătorului patru dinți de aur. Dentistul știa că un cal de dar nu se caută la dinți, dar un client gras caută în buzunar. Și patronul calului avea buzunarul doldora, spre deosebire de sute de pacienți care, avînd buzunarul gol, nu-i caută nimeni la dinți.

N-a făcut nici o brînză cu brînza

Un specialist japonez a reușit să imite atît de bine brînza făcînd-o din material plastic, încît nimeni n-a observat cînd a introdus un astfel de pachet într-un lot de alimente pe care Japonia îl expedia în Germania occidentală. Imitația era atît de reușită, încît n-a observat-o nici consumatorul pachetului din orașul Krefeld, care a mîncat toată brînza. Imitația s-a observat numai la... autopsia consumatorului, întrucît brînza din masă plastică nu era comestibilă. Fapt în urma căruia fabricantul japonez a promis să nu mai imite brînza făcînd-o din plastic. O să încerce altceva: o să facă din brînză imitație de plastic.

DE-ALE LOR

„Capitalismul popular” proclamă deplina „egalitate” între patroni și muncitori.

Magnații și șomerii sint perfect „egali”. Cu drept cuvînt așa precum ne-o dovedesc și unii și alții... nu muncesc.

Guvernul vestgerman intenționează să acorde pensii fasciștilor spanioli din fosta „divizie albastră”.

Nu este greu de priceput ce-i cu „afinitatea” voastră: pe voi vă leagă de trecut o întimplare cam... albastră.

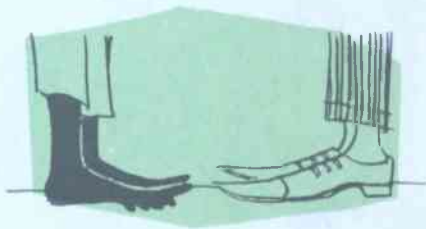
G. MIRCEA

Știri ultrascurte

O statistică franceză arată că, din cauza condițiilor grele de viață, jumătate din numărul copiilor francezi nu au posibilitatea să simtă cu adevărat vacanța școlară. Asta ca să nu mai vorbim de cei care nu au posibilitatea să simtă nici școala!

Trei distrugătoare vestgermane au făcut recent o vizită de curtoazie la Copenhaga, fapt care a provocat manifestații de protest în capitala daneză. O curtoazie cu adevărat distrugătoare!

Unele ziare belgiene susțin că din punct de vedere economic și industrial Katanga se confundă ușor cu societatea „Union minière”. Nu știm cum anume se confundă. Nu credem, de exemplu, că băștinașii desculți katangezi se confundă ușor cu membrii consiliului de administrație ai societății „Union minière”!

UN MI DIEZ CU...

SMALȚ MAJOR

Acțiunea se petrece într-un oraș din Statele Unite, în mica prăvălie de articole casnice a lui Jim Brown.

BROWN: De două săptămâni n-am mai văzut un client în magazin. M-a lovit și pe mine prosperitatea noastră americană! Deh! cine m-a pus să fac negoț cu vase de bucătărie? Asta este ca și cum i-aș vinde unui chel briantină și perie de cap. Și dacă o mai ține tot așa, închid prăvălia și „deschid” pe ale altora. Am și o'chit vreo două...

(În prăvălie intră un client bine îmbrăcat).

CLIENTUL: Șefule, dă-mi repede un mi diez.

BROWN: Un ce?

CLIENTUL: Un mi diez! N-ai auzit de asta? Nota mi, a treia din gamă...

BROWN: Ba da! Cum să nu?... *(aparte)* Să-i fac pe voie, că poate îmi cum-pără măcar un ibric *(cintă tare și fals)*. Mi-i-i!

CLIENTUL: Nu-mi trebuie un mi din gît. Eu vreau unul din raft.

BROWN: Adică vrei să mă urc în raft și să vă cînt de acolo?

CLIENTUL: Dumitale îți arde de glume și eu stau pe ghimpi. Mi-a luat nevastă-mea pe mi și m-a lăsat cu gama descompletată.

BROWN: Nu vă supărați, maestre, dar ați greșit adresa...

CLIENTUL: Asta-i bună! Nu văd rafturile dumitale înșesate cu arpegii și game?

BROWN: Așa?... Ie-te, domnule, ce am eu în prăvălie și nu bag de seamă!

CLIENTUL: Lasă discuția, șefule, și dă-mi un mi diez albastru din raftul al treilea. Dar alege unul de vreo șase kilograme.

BROWN: Și bietul frate-miu tot așa a început...

CLIENTUL: Serios?... Și unde a ajuns? La Metropolitan House?

BROWN: Nu știu dacă îi spunea așa, dar avea doctori buni.

CLIENTUL: Ia ascultă, crezi că sint...

BROWN: Nu, vai de mine! Dar s-ar putea să mă înșel!

CLIENTUL: Ce, n-ai auzit de Ben Boome, celebrul solist la cratița marel... Eu sint!

BROWN: A, sinteți bu-cătar?

CLIENTUL: Pardon! Sint muzicant! Și mine seară la concertul în do diez cu capac am un solo de 15 minute. Incă n-ai auzit de orchestra noastră cu instrumente de menaj? Vino la un concert! Miine avem unul: concert pentru trei străchini și o ră-zătoare! Dar cum îți spuneam adineaori, nevastă-mea s-a apucat să-mi dezacordeze cratița în mi.

BROWN: Vai de mine! Și cum a făcut?

CLIENTUL: A prăjit niște cifnați în instrument.

BROWN: Va să zică, dumneavoastră cîntați la instrumente cu smalț?

CLIENTUL: Exact!... Așa că dă-mi cratița aia în mi.

(Brown ia de sub tejghea o cratiță).

BROWN: Poftim un mi... de jos.

(Clientul dă cu pumnul în cratiță)

BROWN: Vă rog, loviți mai cu milă în ea, să nu-i dezacordați smalțul... Altceva mai doriți?

CLIENTUL: Poate găsești și vreo tigaie pizzicato...

BROWN: Piți... cum?

(În prăvălie intră o clientă îmbrăcată sărăcăcios)

CLIENTA: Dă-mi o cratiță de douăzeci de cenți.

BROWN: Miss, aici nu avem crățiți.

CLIENTA: Dar astea din prăvălie ce sint?

CLIENTUL: Instrumente muzicale.

CLIENTA: Păcatele mele!... Dacă astea sint instrumente muzicale, noi femeile în ce mai facem rîtaș? În tobă?

BROWN: Nu! În violoncel, că are coada mai lungă!

RADU POP

Monopolurile vest-europene își manifestă îngrijorarea față de concurența mărfurilor engleze în perspectiva intrării Angliei în „Piața comună”.

SAM: — Hai dragilor, ridicăți odată bariera. Vă veți înțelege de minune!

ÎNTR-O COFETĂRIE

*Orice s-ar spune cred că nu-s de vină
Cînd pe la vreo cofetărie trec
Și văd stînd prăjiturile-n vitrină,
Automat privesc și-nghit în sec.*

*Așa mi-i firea, sînt un posticios...
N-aleg, îmi plac trigornuri, baclavale,
Și mai ales cînd sînt servit frumos
Consum în cantități industriale.*

*De aceea am intrat în graba mare,
Minat de-această poftă ancestrală,
Într-o cofetărie oarecare
Pe undeva pe-o stradă principală.*

*Tot așteptînd să fiu luat în seamă
Să văd o prăjitură-n farfurioară,
Se petrecea cu mine-o mică dramă
Căci nu venea picior de ospătară.*

*Dar am găsit o cale de ieșire
Să scap de-acest impas nebănuit:
Măcar că nu-i cu autoseroire,
Eu în local m-am autoservit.*

*Pe loc a apărut și-o ospătară
(Să-mi încaseze banii cum s-ar spune!)
Și m-am convins pentru înția oară
Că ea există, nu-i o ficțiune.*

*Și-atunci cu un accent de duritate
Mi-am spus (și nu-i prejudecată vană!)
Că printre-atîtea dulciuri minunate
Doar ospătara nu e o... bomboană.*

ION RUȘ

OPT LITERE

I.C.R.T.I. Iată cinci litere care, luate fiecare în parte, nu spun mai mult decît ar spune A. B. C. D. sau A. E. I. O. U. sau X. Y. Z.

S-a gîndit însă cineva să alătore aceste cinci litere și, odată alăturate, ele au început să spună multe. Fiindcă I.C.R.T.I. înseamnă pantofi, șoșoni, sandale, stufe, mătase, tergal, silon și alte produse care fac femeile să suspine în somn: „ah, I.C.R.T.I.-ul meu drag!” Pentru cei care n-au dezlegat încă acest rebus precizăm că I.C.R.T.I. înseamnă „Întreprinderea comerțului cu ridicata pentru textile și încălțăminte”.

I.C.R.T.I.-uri există multe în țară. U.C.R.-uri nu există multe. Există numai unul, format din trei litere, U.C.R., sau, mai pe scurt, „Uzinele chimice romîne”. Spunem mai pe scurt fiindcă mai „pe lung” o să vedeți mai jos ce s-a petrecut.

I.C.R.T.I.-ul Baia Mare a primit de la U.C.R. București 200 perechi cizme de cauciuc de toată frumusețea. Vorba ceea, să le tot porți și să nu se rupă. Atît doar că vorba ceea s-a transformat în vorba cealaltă, adică cizmele se rupeau fără să le mai porți.

Era pesemne un nou sortiment, pe care, din păcate, cei de la Baia Mare nu l-au apreciat. Oameni cu vederi învechite, care pretindeau cizme cu talpa bine lipită. Ziceau că cizme decupate nu se poartă la Baia Mare. Și în consecință au transmis U.C.R.-ului refuzul lor categoric:

— Fraților, noi am comandat cizme integrale. Și cu talpă și cu rest. Or, cele 200 perechi se prezintă cu restul dezlipit de talpă.

În rest vă închipuiți ce a urmât. U.C.R.-ul și-a însușit critica și s-a declarat de acord să-și însușească și cizmele. A trimis o adresă, cerînd să li se expedieze retur corpurile delice, dezlipite.

Și cu asta basta. I.C.R.T.I.-ul s-a calmat. N-a mai trimis nimic, nu a mai spus

nimic. U.C.R.-ul n-a primit nimic, n-a mai cerut nimic. Toată lumea era mulțumită. Primii că au reclamat și aveau acoperire, ceilalți că au recunoscut și aveau și ei acoperire...

Pînă cînd, într-o bună zi, I.C.R.T.I.-ul a sărit în sus. Și-a amintit de cizme și iute s-a adresat U.C.R.-ului:

— Păi bine, fraților! Nu luați cizmele înapoi?

— Dacă le trimiteți, le luăm!

— Noi să vi le trimitem? Ce? Sînt cizmele noastre?

— Bineînțeles!

— Eroare, noi am comandat cizme fără defect.

— Vi le schimbăm. Dar pentru asta e nevoie să ni le expediați pe cele defecte...

— Eroare. Noi nu expediem ceva ce nu ne aparține. Veniți să le luați.

— E mai simplu să le trimiteți...

— Noi nu trimitem nimic. E mai simplu.

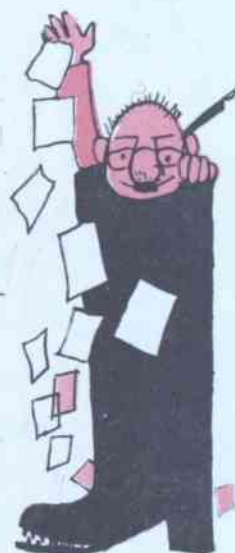
— Dacă nu trimiteți nimic, nu primim nimic. Și dacă nu primim nimic, nu primiți nimic și nici nu putem constata nimic!...

S-au mai purtat discuții, dar nimic! Și în răstimp, 200 de perechi de cizme defecte, dorm

netulburate în depozit din cauză de talpă...

P.S. Aflăm în ultima clipă că un delegat al U.C.R.-ului se va deplasa de la București la Baia Mare. Probabil că înainte cu două ore de sosirea delegatului la Baia Mare, I.C.R.T.I.-ul va expedia cizmele la București... Ca autocritica să fie completă.

AL. VIANU

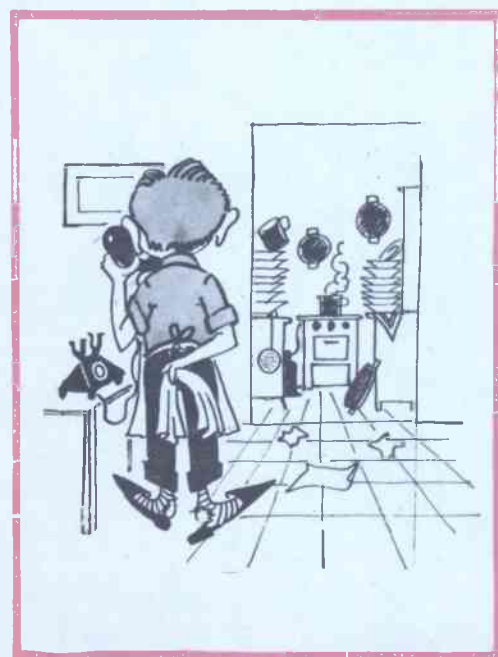
— Ceasul acesta merge neîntors cinci ani.
— Și dacă îl întorc, cîți ani merge?

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

VÎNĂTOARE

Desen de ȘT. MUNTEANU

— Pînă nu te însori, n-al să scapi de treburile astea gospodărești. Așa a fost și cu mine...

Desen de C. BRÎNDAȘU

— De unde ai scornit și minciuna asta, că eu am o atitudine necuvincioasă? IEȘI AFARĂ!

Desen de I. DAVIDESCU

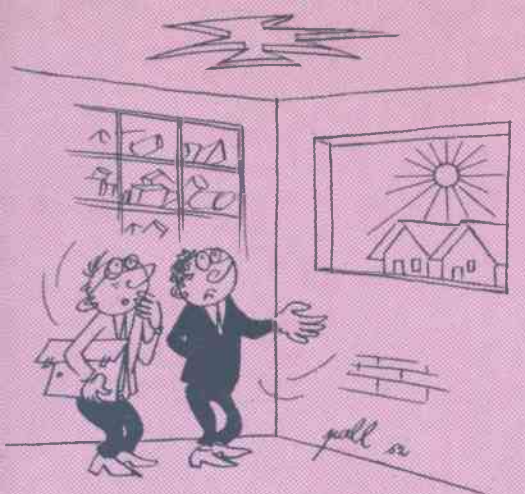

Desen de AL. CLENCIU

Spoială Pavel, ajutorul de sonder-șef de la Intrepr. de foraj Moinești, pe lângă faptul că întârzie și lipsește nemotivat, mai are și ieșiri huli-ganice.

— Ce l-a apucat azi de țipă așa de tare?
— Păi țipă și pentru... ieri, că a lipsit!

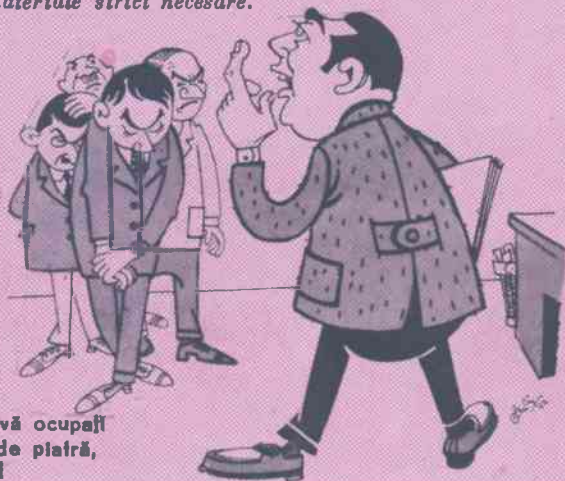
— Cine-a spus că plouă?! După cum vedeți, stăm de o oră aici și n-a picat nici un strop!

Desen de PALL

Producția carierei de piatră din Poieni, reg. Cluj, este stinjenită de indolența serv. aprovizionării din cadrul întreprinderii raionale de industrie locală „Tudor Vladimirescu” din Aleșd, care nu se preocupă de procurarea unor materiale strict necesare.

Desen de AL. CLENCIU

TORUL: — În loc să vă ocupați aprovizionarea carierei de piatră, voi stați de... lemn!

— tragi-comedie în 2 tablouri și-un epilog —

Tata — poet
Mama — casnică
Fiul — în vacanță

Tabloul I

MAMA: Ce face tata?

FIUL: Cred că vrea să scrie.

Mi-a spus că are-n cap o poezie.

MAMA: Mai bine s-ar gândi la altceva
Ca să nu dea iar iama prin cafea.
Am cumpărat o litră-acum opt zile...

FIUL: Dar a și scris!

MAMA: Ce-a scris? Nici două file!

De fiecare vers o ceașcă plină.

Și cinci țigări de fiecare terțină

Apoi hirtie, mine sau cerneală...

Ai încercat să faci o socoteală?

Cinci lei pe zi; cam ăsta-i rezultatul,

Exact cât piinea și cu zarzavatul.

FIUL: A scris recent o carte minunată...

MAMA: Da, am văzut-o, e frumos legată.

FIUL: Citește-o într-o zi și dumneata!

MAMA: Eh, cine are timp de-așa ceva?

Eu nu-mi văd capul zile-ntregi de treabă

Și dînsul ciocăne câte-o silabă:

Ba, ba, be, bi, bo, bu fără-ncetare.

Eu fac curat prin casă, fac mîncare,

Mă duc la piață, nu mai pot de grabă,

El tot acolo zace, pe silabă.

Așa că pîn' la urmă îmi displace,

Eu să muncesc și alții să se joace.

Tabloul al II-lea

TATA: Ce face maică-ta?

FIUL: E ocupată.

Zicea că vrea să facă o salată.

TATA: Spui „ocupată” ca și cum ai spune
Că tocmai execută-o misiune
De-a cărei rezolvare genială
Depinde fericirea generală.
Ce naiba, fii mai explicit, băiete,
Ea taie trei cartofi și-un castravete
Și tu pretinzi, lipsit de nuanțare,
Că-i „ocupată” și-asta cu O mare.
Atunci ce spui de mine care caut
Să-mbin idei cu armonii de flaut,
Să consemnez patetic și lucid
Epoca în viteza-i de bolid.
Eu care ard, mă dărui și mă zbat,
Pot spune liniștit: sint ocupat.

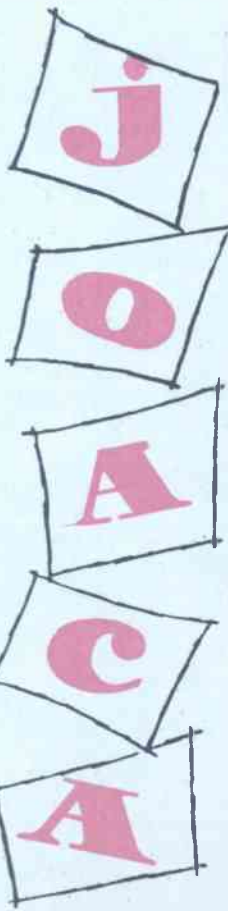
FIUL: Dar mamei ce cuvînt se potrivește?

TATA: Ea, dragul meu băiat, bucătărește,
Răspunderi n-are, face tot ce vrea
(De pildă azi nu mi-a făcut cafea)
Și dacă faptului de-a șterge praful
Dînsa preferă cinematograful,
Îl poate prefera și pace bună
Atît cît vrea: o zi, cinci, opt, o lună.
Uitare, delăsare sau greșală
Nu are cine-i cere socoteală.
Eu care caut să prevăd prin veacuri
N-am timp, nici chef să mă ocup de fleacuri.
Și cînd nu e răspundere oleacă,
Activitatea se transformă-n joacă.

Epilog

FIUL: Tata se joacă, maică-mea la fel,
De ce nu m-aș juca și eu nișel,
Că doar în casa asta nu-i firesc
Să fiu eu singurul care muncesc.

PAVEL MIHĂILEANU

Unui criticat:

*Cînd te mpunge-un ac, o țeapă,
Șchiopătezi ca vai de tine
Cînd o critică te-nșeapă,
Dimpotrivă, mergi mai bine.*

Lipca Ștefan

Unui săritor la înălțime, lăudăros:

*Se antrenează ideal,
Sărind într-una peste cal...*

Constantin Simion

Unui insensibil:

*S-a zvonit și nu-ntr-o doară
Cînd nu mai speram nimic
Că pe plajă, astă-vară,
S-a roșit și el un pic.*

Dr. Goliivar Nicolae — Bicaz

Unui student:

*De subiect habar n-avea
Cînd ochii pe bilet i-a pus.
Și-atunci, ca și la cinema,
Ceru un alt bilet... redus.*

George Corbu

Concursurile „Cine știe, câștigă“

*La concursurile-acestea
Cam așa ar sta povestea:
Se întrec competitorii
Cîștigînd ascultătorii.*

Boeșa Pavel

Unui ospătar:

*Cu halbele întreci o mare,
Și asta nu ți-o spun în glumă:
Căci marea, cit e ea de mare,
Parcă tot n-are-atîta spumă!*

Victor Hilmu

Unui meșter sticlăar:

*Ca sticlăar e foarte priceput!
Nu la sticle, ci la... conșinut.*

Unui anume poet:

*El, de poezie, astăzi, s-a lăsat.
Pentru prima oară a fost... inspirat.*

Unui boxer fricos:

*Tot fugînd de adversar,
După cum s-a constatat,
Cred c-ai fi mai temerar
La... o sută metri plat.*

Unor îndrăgostiți:

*Din cinema cînd au ieșit
O clipă-n față s-au oprit
Și faptul e justificat:
Vroiau să vadă ce-a rulat.*

S. Loveanu

Tehnician la Fabrica de sticlă „Bucureșt

Unui ospătar care servește în ritm de mel

*Deși aspru combătut,
Tot comod el a rămas.
De-i soliciți un... „minut“
Ți-l servește într-un... ceas!*

Unui bețiv

*Asta este constatarea
(De aceea și vînd „pontul“)
Dîndu-i permanent cu „Zarea“,
Nu mai vede... orizontul!*

Geta Pușcașu

satul Uncești, com. Telej

Epitaful ambițiosului:

*Suferă și face spume,
Că nu-i primul mort în lume.*

Epitaful intrigantului:

*E total neconsolat
Că a fost și el... „săpat“.*

Florin Carag

EI ȘI FLORILE

(distihuri)

Literatul:

*În august ca și în april
E încîntat de flori de... stil!*

Don Juanul:

*Nu-l mișcă orice floriciță,
Ci numai cîte-o Viorică.*

Zgîrcitul:

*El spune cui vrea să-l asculte
Că-i plac doar... păraluțe (multe!)*

Pop I. Ioan, Cl

CUM FAC UNII „CONTROLUL DE CALITATE“

ZA DĂM NUMAI PRODUZE DE BUNĂ CALITATE!

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Am scris!
- E-n regulă, mergel

„BĂIEȚII VOINICI“ DE LA CONTROL

În afară de reparații capitale, la noi în fabrică mai există și reparații curente. În afară de reparații curente mai există și cele mijlocii, în afară de cele mijlocii mai există și cele mici, în afară de cele mici mai există controlul planificat, iar în afară de controlul planificat mai există eu, care sînt mai mare peste toate reparațiile și controalele, oricît de planificate ar fi ele. În afară de mine, mai există, bineînțeles, și șeful care, deși nu e mai mare peste reparații, este mai mare peste mine și cînd îmi arde un control neplanificat intru ușor în reparație capitală. Ceea ce nu se întîmplă tocmai des, pentru că eu am în mine puțină diplomatie și știu cum să mă pun bine cu șeful.

Zice el într-o dimineață, bucuros:

— Măi băiatule, în sfîrșit au sosit morcovii!

De fapt, eu așteptam cu nerăbdare să sosească rulmenții, dar am strigat:

— Ce bine că au sosit morcovii, tovarășe șef!

Îmi frămîntam mîntea la ce pot servi morcovii în întreprinderea noastră care fabrică chiuvețe.

Zice șeful:

— Ascultă băiatule, ai patru băieți voinici disponibili?

— Pentru ce, tovarășe șef?

— Pentru morcovi.

— Ca să-i mănînce?

— Ca să-i care în pivniță.

Morcovii au venit pentru aprovizionarea de iarnă a cantinei și n-are cine să-i care. Ei, ce zici?

Eu nu zic niciodată altceva decît ce zice șeful, dar să scot de la reparații patru băieți voinici ar însemna să las patru mașini nereparate. Ca un maestru al telepatiei, șeful îmi ghi-cește gîndurile:

— Nu-ți cer să dai patru băieți de la reparații — zice — Dă-mi-i de la „controlul planificat“.

Controlul ăsta planificat e un fel de reparație la o mașină care nu s-a stricat încă și căreia tocmai de aceea îi fac controlul că să nu se strice. E ceva în genul gomenolului: n-ai guturai, dar îl pui în nas ca să nu-l faci.

— Credeți că e bine să luăm tocmai de la controlul planificat?

— Sigur, că acolo oricum totul merge normal. Poți să formezi o echipă la rezeală?

În cîteva minute, echipa e ca și formată. Atîta a trebuit, să

intru în atelier și să strig autoritar:

— Hei, care ești patru băieți voinici, treci la morcovii!

Și cu asta sarcina mea a fost îndeplinită. A doua zi însă tot n-am putut răbda și i-am spus-o șefului:

— Am pierdut degeaba o zi de la controlul planificat, tovarășe șef.

— Ba am pierdut două zile, băiatule.

— Ba am pierdut o zi, tovarășe șef, că au venit morcovii, care...

— Ba am pierdut două zile, băiatule, că a venit și țelina și sfecla.

N-am mai stat la discuție. Am alergat în atelier și am dat comanda scurt:

— Echipa de la morcovii lase imediat rulmenții și treacă urgent la țelină, pînă noi ordine.

Pentru noile ordine m-am zentat a doua zi dimineață de la șeful și l-am întrebat:

— Au sosit și ceva cartof varză?

— Nu.

— Atunci trimit oameni atelier.

— Doamne fereștel! A păstîrnacul. Noroc că avem ponibili băieții de la control planificat!

A doua zi, dimineața, din nou în birou la șeful, mi-a spus bucuros:

— Uite că s-a împlinit și rînta dumitale.

— Terminăm controalele?

— Nu. Au sosit cartof varza.

— Înțeleg. Aveți nevoie patru oameni voinici dispon

— De rîntul ăsta n-am ne

— Atunci e bine.

— Zic, n-am nevoie de p am nevoie de șapte.

Am intrat ca un uragă secția control planificat și comandat:

— Tot atelierul, direcția și legume, cu cîntec înainte

Dintr - una într - alta

Una e în legătură cu Sfatul ular al oraşului Ploieşti şi doctoriţa Doina Dumitraşcu la circumscripţia medicală 14 din acel oraş. Alaltă glăsuie despre coopeva de încălţăminte „Gheata” Sibiu şi despre Uniunea ională a cooperativelor meşăgăreşti Braşov.

Cînd te doare ceva...

Te duci la doctor. Cînd îl vezi pe copilul ei, cetăţeanul Popa din Ploieşti se duce la doctoriţa Doina Dumitraşcu la Circumscripţia medicală 14, unde însă doctoriţa nu a să-l consulte pe copil, sub pretext că e zi de consultaţii pentru copii sănătoşi, încît cetăţeanul se duce la o altă doctoriţă la o altă unitate sanitară, e... consultă copilul şi conchide... urgenţa unui tratament. Dar cînd „Urzica” sesizează acest fapt Sfatului popular al oraşului Ploieşti, sfatul răspunde... formal: copilul n-a fost dus o altă doctoriţă în ziua de... luni, ci în zilele de... 4 şi 5 ale lunii, — deci sesizarea e „răzicită” nu e justă.

Dar cînd „Urzica” sesizează acest fapt Ministerului Sănătăţii şi Prevenirii Sociale cum a procedat doctoriţa Dumitraşcu şi ce răspuns (sub nr. 2 387/1961) a dat Sfatul popular, ministerul răspunde (cu nr. 789/1962) că sesizarea „Urzicii” e justă. Chiar dacă e zi de consultaţii pentru copii sănătoşi, copilul bolnav trebuie consultat într-o altă cameră a circumscripţiei. Şi: „s-a recomandat Sfatului popular al regiunii Ploieşti s-o sancţioneze pe doctoriţa cu muştrare scrisă şi

să se prelucreze cazul în toate unităţile sanitare din regiune”. Luînd cunoştinţă de răspunsul ministerului, tovarăşii... formalişti de la Sfatul popular oraşenesc Ploieşti vor fi avut neplăcută senzaţie, similară cu aceea cînd te strîng pantofii.

Cînd te strîng pantofii...

...te duci la cooperativa de încălţăminte „Gheata” din Sibiu, care ţi i-a lucrat şi reclami că ţi i-a făcut... cu un număr mai mic.

Aşa a procedat şi cetăţeanul I. Ciobotaru din Sibiu, str. Constituţiei nr. 29. Acolo a constatat că mai erau zeci de perechi de pantofi, refuzaţi de clienţi, din acelaşi motiv.

Iar cînd „Urzica” semnaleză acest fapt Uniunii regionale a cooperativelor meştesugăreşti Braşov, uniunea răspunde... formal: Vai, se poate? Această cooperativă execută lucru de bună calitate!... E drept, „la ora actuală, se găsesc în secţie 27 perechi încălţăminte refuzate de clienţi” şi se mai află „10 perechi de pantofi la întins, la cererea clienţilor”, — şi „se mai află în secţie 20 perechi pantofi bărbaţeşti şi de damă”, dar şi aceştia „pe parcurs, se vînd tot clienţilor”.

Adică: $27 + 10 + 20 = 57$ de perechi de pantofi... refuzaţi de clienţi fiindcă... îi strîng.

În concluzie, ar fi cazul ca tovarăşul responsabil să se îngrijească în viitor ca această cooperativă să lucreze pantofi care nu mai strîng pe picior. Asta ca să-i putem... strînge mîna!

C. BEDEANU

În unele părţi, tractoarele nu pot intra pe ogoare, din cauză că tulpinile de floarea-soarelui sau cocenii de porumb n-au fost ridicaţi.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Aşa cum aţi lăsat cîmpul, nu putem ara!
— Ce tot cauţi nod în papură?! Nu vezi că e vorba de coceni?!!

Lăsînd deschisă o groapă din oraş, I.G.O. Făgăraş a creat o adevărată capcană în care au căzut patru vite.

Desen de N. CLAUDIU

— E justă critica, dar încă 2-3 vite şi-l gafa. Se va umple!

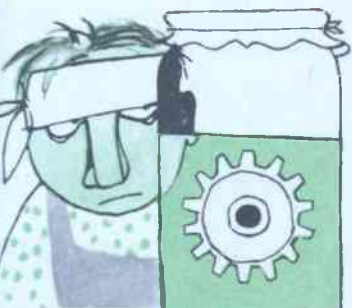
Unele biblioteci sînt săteşti nu acordă suficientă atenţie păstrării în bune condiţiuni a fondului de cărţi.

— Ti-a plăcut cartea „Cei trei muşchetari”?
— Teribil! Nu m-am lăsat pînă n-am ros-o din scoarţă în scoarţă.

Desen de HORIA ŞTEFĂNESCU

PLANIFICAT

După citeva zile, tocmai conuceam cu succes transportarea victorioasă a gogonelelor din umioane în pivniţa cantinei, cînd m-a chemat şeful. Zice: — Cum stai cu reparaţiile? Zic:

— N-am de reparat nimic, pentru că pînă acuma nu s-a stricat nici o gogonea şi nici un torcov.

Şeful m-a invitat să stau jos pe scaunul pe care-l are pregătit pentru musafiri, ceea ce de altfel eu mai făcuse decît o dată, tunci cînd m-a anunţat că n-o să iau primă. Mi-a spus:

— Dumneata, băiatule, eşti nimos însă cam superficial. Dumneata ştii că a crescut numărul reparaţiilor capitale?

— Ştiu. Şi e normal, de vreme ce nu mai facem controlul planificat la timp! Noroc că sînt cauze obiective.

— Ce cauze? Ce noroc? Poţi să-mi arăţi şi mie cauzele?

— Pot, dar nu aicea, că le-am coborît în pivniţă. Am acolo şi cauze obiective în saramură, şi cauze obiective în oţet şi cauze în aer liber.

Şeful n-avea chet de vorbă, nici să caute cauze obiective subterane. Mi-a spus că răspund de reparaţii şi să descurc urgent singur tot ce am încurcat singur.

— Şi mai ales pune la punct controlul planificat, că vezi, băiatule, ce importantă are!

— Îl pun eu, dar mai întîi să vedem ce fac cu reparaţiile capitale, care aţi spus că s-au înmulţit şi nu-mi mai ajung oamenii de acolo.

— Completezi şi dumneata din altă parte.

— De unde?

— De exemplu de la controlul planificat.

Numai faptul că am nervii tari m-a făcut să nu plec de acolo pe targă.

VICTOR PIŢIGOI

In ultima instanță

Reportaj senzațional de la trimisul nostru în... judecată

Cînd s-a rupt căruța-n drum...

Iosifescu Mircea, fostul responsabil al Depozitului de lemne nr. 6, din Șos. Panteimon nr. 155, e un om ingenios. Unii, de exemplu, scot bani din piatră seacă, el, mai original, s-a gîndit că poate scoate bani din lemne tăiate.

Într-o zi a chemat la el pe toți căruțașii și i-a întrebat:

- Cum pleacă din depozit căruța?
- Plină cu lemne, au răspuns oamenii.
- Și cum se întoarce?
- Goală, a sosit răspunsul.
- Nu-i bine. Trebuie să se întoarcă cu bani.

Așa a început la depozitul de mai sus o nouă activitate: pleacă căruțele cu lemne pe cartele neprogramate și se întorceau cu sume de bani luate drept mită de la cetățenii care nu înțelegeau să își aștepte rîndul. Numai că într-o zi celor de la depozit li s-a rupt căruța-n drum și s-a descoperit tărășenia. În urma acestei descoperiri, responsabilul a fost programat la 2 ani închisoare corecțională. Firește că, la auzul acestei „programări”, responsabilul s-a făcut foc. Nemaifiind însă în apropierea lemnului, focul nu s-a întins, acest lucru datorîndu-se și faptului că cei în cauză intraseră la apă.

O poveste cu găini

Diaconu Gheorghe, din str. Rariștei nr. 8, București, a citit într-o zi povestea cu baba care-și bătea găina ca să-i ouă gologani.

— Nu-i o idee reală! — și-a spus Diaconu. Numai că eu nu sînt atît de crud să bat o biată găină. Trebuie să găsesc o altă metodă.

Și a găsit. A început să cumpere găini din Halele Obor și să le vîndă apoi cu suprapreț. Numai că această poveste cu găinării trebuia să aibă un sfîrșit. De-altfel acest sfîrșit era bine cunoscut de Diaconu Gheorghe deoarece mai executase o pedeapsă de 2 ani, tot pentru speculă. Își spunea, probabil, că aceea e o altă... poveste. Prins acum cu găina în sac, și-a dat repede seama că cele două povești au un sfîrșit identic: tot 2 ani închisoare corecțională. Sperăm ca în urma ultimului sfîrșit, o să aibă timp să se gîndească serios că trebuie să înceapă o muncă cinstită. Că prea s-a făcut de basm...

O bucurie în... bloc

În blocul din Bd. Gh. Dimitrov nr. 47 bis, din București, exista un locatar foarte suferind. Una din manifestările groaznicei sale maladii era aceea a unei amnezii totale la anumite date fixe cînd trebuiau plătite cheltuielile de întreținere, apă, lumină, încălzire și chiria respectivă pentru apartamentul pe care-l deținea. De asemenea, Prodanov Ivan, locatarul în cauză, uita cu regularitate că trebuie să respecte liniștea și curățenia în bloc, provocînd dese discuții cu vecinii. Ingrijorat de soarta locatarului său, comitetul de bloc s-a adresat instanțelor judecătorești pentru a i se da ajutorul convenit, diagnosticul și tratamentul necesar. Tribunalul, după un examen minuțios i-a pus diagnosticul de „rău plătnic” și pentru vindecare l-au obligat să plătească o... amendă de 300 lei. După acest tratament, locatarul s-a întors acasă, perfect sănătos și cu o ținere de minte normală, motiv pentru care vecinii s-au bucurat în... bloc.

Ca-n filme

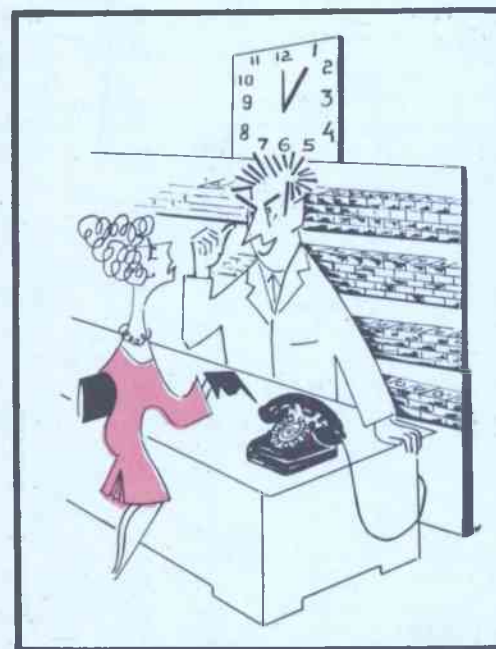
Să vedeți cum a ajuns Văleanu Henrich, salariat al Întreprinderii „Metaloglobus” din București, artist de cinema. Pentru început s-a gîndit că un rol comic i s-ar potrivi de minune. Fără să caute prea mult, s-a găsit apt pentru rolul de distribuitor de bilete pentru spectacole, rol care trebuia să-i aducă neapărat zîmbetul binevoitor al salariaților dornici să vizioneze filme. Pentru ca rolul să fie cît mai verosimil, Văleanu a început să încheie contracte cu Întreprinderea Cinematografică, pe cont propriu, fără avizul Comitetului sindical. Că a început să încheie contracte n-ar fi fost nimic, dar a început să distribuie și bilete. Ajuns la acest punct al creației sale, artistul, cum ăra și de așteptat, a fost luat la ochi. Cerîndu-i-se să justifice suma de 15.689 lei pe care o încasase din vînzarea biletelor, Văleanu a rămas mut, cu toate că pînă atunci jucașe... tare. Cînd a început să vorbească în fața instanțelor de judecată n-a mai avut nici un haz. Probabil din cauza rolului nou în care va avea de „suferit”... o condamnare de 5 ani închisoare corecțională.

REPORTER

— Îți mai aduci aminte, doamnă??

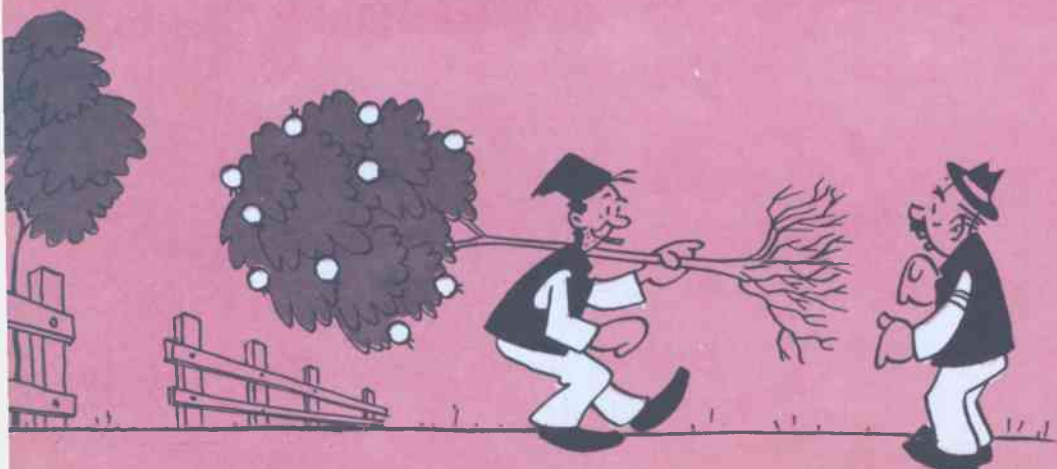
Desen de V. VASILIU

— Permiteți un telefon?
— Cu plăcere, dar la 3 închidem...

Desen de L. LIVADARU

Desen de C. CRĂCIUN

— Mi-a dat voie vecinul, să iau și eu un măr din livada lui!

Desen de N. GHENADIE

— Ce părere ai, Pulu mă iubește cu adevărat?
— Cum să nu! De ce să fii tu o excepție!

**ARE ANTREN,
DAR... NU-I
LA TREN!**

Stațiunea climaterică Moneasa cunoaște anul acesta o afluență apreciabilă de vizitatori. Unii sînt veniți pentru diferite cure, alții pentru a încurca lumea. Unul dintre aceștia e și șeful gării Sebiș, raionul Gurahonț, care nu suferă de ficat sau rinichi, ci de burete și a venit aici pentru a face cură de struguri — adică mai medical exprimat „vinoterapie“. Cu alte cuvinte, șeful stației nu pierde nici o sticlă, adică ocazie, pentru a face niște chefuri de pomină, dar nu se întoarce la Sebiș, rămînd pentru a-și completa vinoterapia „la botul calului“, așa că stația rămîne uneori zile în șir fără șef. Menționăm că șeful stației Sebiș nu este la Moneasa în concediu sau în interes de serviciu, ci în interese... vinicole.

Pentru a-și păstra prestigiul feroviar, șeful stației Sebiș bea cu sifon; el știe că ori cu sifon, ori fără sifon tot acolo ajunge — adică niciodată nu ajunge la Sebiș mai înainte de 3-4 zile — așa că nu vrea să „deraiize“ de la primele pahare, ci de la primele damigene.

Dacă ar trece trenul prin Moneasa — sigur l-ar pierde șeful stației Sebiș. „Ce-am avut și ce-am pierdut!“ și-ar zice el. Și totuși are ce pierde.

Poate că într-o zi, într-un amurg tîrziu de toamnă, trecînd prin Moneasa și admirînd peisajul frumoasei stațiuni climaterice, șeful stației Sebiș își va spune cu nostalgie:

„Aici mi-am băut banii și mi-am mîncat șefia!“

VALERIU FILIMON

DRAGĂ URZICO,

Dă-mi, te rog, o mînă de ajutor... să trec strada.

Îți scriu de pe un trotuar al străzii Popa Ștefan din raionul Lenin. Aș vrea să trec pe celălalt trotuar și nu pot: pînă dincolo sînt numai gropi și hîrtoape. Explicația: a lucrat pe aici I.C.A.B. A lucrat acum un an și se vede și azi. După ce a canalizat strada, a refăcut pavajul într-un mod cu totul necorespunzător. De atunci, circulația pe partea carosabilă a acestei străzi se face foarte defectuos din cauza „denivelărilor“ produse prin „tasarea“ pămîntului.

Pentru că îngreunează astfel circulația pe această stradă, I.C.A.B. a fost și... amendată recent de către sfatul popular raional. Dar nici după sancționare, tovarășii de la I.C.A.B. n-au dres ce-au stricat.

Deci dă-ne tu, dragă Urzico, cîte o mînă de ajutor: mie, ca să trec de pe un trotuar pe celălalt, iar tovarășilor de la I.C.A.B. ca să treacă de la nepăsare la treabă.

Ion Traianescu
în așteptare, pe un trotuar al străzii Popa Ștefan

URZICO,

Nu știi sigur dacă și acum, în școlile elementare de la orașe și sate, se mai „predă“ în primele ore lecția: „o, i, oi“.

Știi însă un lucru: se... predă (citește: se colectează și se depozitează)... lînă de oi, într-un așezămînt de instrucțiune extra-scolară: în localul căminului cultural „1 Mai“ din comuna Band, raionul Tirgu Mureș.

Iar dacă semnalezi procederea neculturală a comunei Band, Sfatului popular al raionului, sfatul raional nu se deranjează a cerceta la fața locului și a-ți răspunde ce-a constatat, — ci trimite sesizarea ta, însuși... vinovatului: sfatului comunal. Și, bineînțeles, în „răspunsul“ său; sfatul comunal e foarte obiectiv: își dă dreptate. Informîndu-te că, din vreo 3 — 4 localuri pe care le-a propus delegaților D.C.A., nu le-a fost dînsilor pe plac decît... căminul cultural. A cărui activitate, cică, „n-a fost împiedicată“ de... transformarea lui în centru de colectare și depozitare a lînei.

Cred, dragă Urzico, că nici sistemul comunei Band și nici procedeul sfatului raional — nu sînt... lînă-n lînă.

P. Neve
Tirgu Mureș

URZICO DRAGĂ,

Ai ceva de vopsit? vreo rochie sau vreun taior? vreun pardesiu sau vreun balonzaide?

Dacă da, să nu le dai la boiangerie. Durează mult. Vopsește-le cu... umbrelă! Merge rapid.

Dar nu orice umbrelă e bună. Musai să cumperi o umbrelă fabricată de I.L.I.C. (Întreprinderea locală industrială Cluj) din tafta calitatea întii, de preferință de culoare roșie. Costă 90 de lei, dar face.

Au experimentat procedeul 175 de femei din Baia Mare. Aflînd că s-a pus în vinzare la magazinele din localitate un prim stoc de 175 de astfel de umbrele, furnizate de întreprinderea din Cluj, le-au cumpărat imediat pe toate.

Și, la prima ploaie, vopsea roșie de pe umbrele li s-a scurs atît de drăguț pe rochiile bej, pe taioarele gri și pe pardesiele albastre — încît s-au întors la domiciliu cu îmbrăcă-

mintea de pe dînsule... vopsită în cele mai reușite nuanțe de roșu.

Dar băimărencele nu sînt egoiste, nu vor să țină numai pentru ele acest... secret de fabricație. Propun să utilizeze și tovarășii de la întreprinderea din Cluj umbrelele roșii, femeiești, pe care le fabrică și... dacă nu le-o place, să nu le dea băimărencele nici o... despăgubire pentru îmbrăcămîntea ce le-au stricat-o.

Rusu Gheorghe
Inspekția comercială de stat Baia Mare

URZICUȚO,

Repară-ți încălțămîntea unde vrei, numai aici la Onești nu. Poți păți ca maistrul chimist Stroie Nicolae de la „Combinatul de cauciuc sintetic“ din localitate.

Maistrul Stroie a dat la unitatea de cizmărie a cooperativei „Meseriașii progresiști“ să-i repare o pereche de pantofi: să le pună fețe la tocuri și blacheuri. La termen, a primit însă... alți pantofi, foarte uzați, de altă mărime și altă culoare. Abia după îndelungi tocmești și după felurite jigniri din partea responsabilului Onisei Gheorghe a primit maistrul Stroie... alți pantofi. Nu pe ai săi, dar acceptabili...

Și aducîndu-se cazul la cunoștința Uniunii regionale a cooperativei meșteșugărești Bacău, a aplicat acest for responsabilului Onisei Gheorghe, pe lângă obișnuita „muștrare scrisă“, și sancțiunea „mutarea la o altă secție“.

Ca să-și... mute gîndul c-ar mai putea proceda și în viitor ca pînă acum.

Bute Constantin
mecanic la Combinatul de cauciuc sintetic Onești

DRAGĂ URZICO • DRAGĂ URZICO

Desen de PUIU CĂLINESCU

FĂRĂ CUVINTE

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“
BUCUREȘTI

*Pe piața londoneză se manifestă
lipsă de încredere față de dolar.*